

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐννατος

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἀθήναις φρ. 10, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 12, ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. 20. - Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἐτήσιαι. - Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

29 Ἰουνίου 1880

Σφραγὶς τῆς
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΣΠΕΤΣΩΝ

ἐπὶ ἐπαναστάσεως.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Πιπύλου Λάμπρου].

ΑΝΕΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

[Μυθιστόρημα Ἐκτορος Μαλὸ βραδευθὲν παρὰ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Α. Ρ. Ραγκαβῆ].

Συνέχεια· ἰδὲ σελ. 385.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Α'

Ἐμπρός.

Ἐμπρός!

Ὁ κόσμος ἦτον ἀνοικτὸς ἐμπρός μου, καὶ ἠδυναμένη νὰ στρέψω τὰ βήματά μου πρὸς βορρᾶν ἢ πρὸς νότον, πρὸς ἀνατολὰς ἢ δυσμάς, κατὰ τὸ δοκοῦν.

Ἦμην παιδίον μόνον, καὶ ὅμως ἤδη κύριος ἐμαυτοῦ.

Φεῦ! Τοῦτο ἦτον τὸ δεινότατον εἰς τὴν θέσιν μου.

Πολλὰ παιδιά, ἠξέμερτε, λέγουν καθ' ἑαυτὰ· «ὦ! ἂν ἠμπόρουν νὰ κάμω ὅ, τι θέλω! Ἄν ἦμην ἐλεύθερος! Ἄν ἦμην κύριος ἐμαυτοῦ!» καὶ περιμένουσι μετ' ἀνυπομονησίας τὴν μακαρίαν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἔχωσι τὴν ἐλευθερίαν. . . νὰ κάμουν ἀνοησίας.

Ἐγὼ ὅμως ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν· «ὦ! ἂν εἶχον τινὰ νὰ μὲ συμβουλευῆ, νὰ μὲ διευθύνῃ!».

Διότι μετὰ τῶν παιδίων ἐκείνων καὶ ἐμοῦ ὑπῆρχε μία διαφορὰ . . . ἀλλὰ φοβερὰ.

Ἄν τὰ παιδιά ἐκεῖνα κάμνον ἀνοησίας, ἔχουσιν ὀπίσω των τινὰ ὅστις νὰ τοῖς τείνῃ τὴν χεῖρα ὅταν πίπτωσι, καὶ νὰ τ' ἀνεγείρῃ ἀφ' οὗ πέσωσιν· ἐγὼ ὅμως δὲν εἶχον κανέναν· ἂν ἐπιπτον, θὰ ἐκατρακύλουον ὡς κάτω, καὶ ἄπαξ κάτω, θὰ ἔ-

προπε νὰ ἐγερωθῶ μόνος μου, ἂν δὲν εἶχον συντριβή.

Εἶχον δὲ ἱκανὴν πείραν ὥστε νὰ ἐννοήσω ὅτι δύναμαι νὰ συντριβῶ—καὶ τοῦτο μ' ἐφόβιζε, τὸ ὁμολογῶ.

Καίτοι πολὺ νέος, εἶχον ἱκανὰς ὑποστῆ δυστυχίας, ὥστε νὰ εἶμαι φρονιμώτερος καὶ προφυλακτικώτερος ἀφ' ὅ, τι συνήθως εἰσὶ τὰ δημῶνικά μου παιδιά. Πλεονέκτημα ἦτον τοῦτο, ἀλλ' ἐπὶ βαρεῖα τιμῇ ἀγορασθέν.

Ἐπομένως, πρὶν ἢ ριφθῶ εἰς τὴν ὁδὸν ἧτις ἐμπρός μου ἠνοίγετο, ἠθέλησα νὰ υπάγω νὰ ἰδῶ ἐκείνον ὅστις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὑπῆρξεν ὡς πατήρ δι' ἐμέ. Ἡ θεία Αἰκατερίνα δὲν μὲ εἶχε συμπεριλάβει μετὰ τῶν παιδίων νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω· ἐγὼ ὅμως ἐδυναμένη, ὤφειλον νὰ υπάγω καὶ μόνος μου νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ.

Ποτὲ δὲν εἶχον υπάγει εἰς τὴν φυλακὴν τῶν ὀφειλετῶν· ἀλλὰ τόσα εἶχον ἀκούσει περὶ αὐτῆς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, ὥστε βέβαιος ἦμην νὰ τὴν εὔρω. Ἐπελλοῦν νὰ λάβω τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μαγδαληνῆς, ἣν καλῶς ἐγνώριζον, καὶ ἐκεῖ θὰ ἠρώτων διὰ τὰ περαιτέρω. Ἀφ' οὗ ἡ θεία Αἰκατερίνα καὶ τὰ παιδιά ἠδυνήθησαν νὰ ἰδοῦν τὸν πατέρα των, θὰ μοὶ ἐδιδον βεβαίως καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ἄδειαν ταύτην. Καὶ ἐγὼ ἤμην, ἄλλοτε ἂν, παιδίον του, καὶ μὲ ἠγάπα τότε!

Δὲν ἐτόλμων νὰ διέλθω τὰ Παρίσια ἔχων τὸν Κάπην κατόπιν μου· διότι τί θὰ ἔλεγον εἰς τοὺς ἀστυνομοφύλακας ἂν μ' ἠρώτων; Ἐξ ὅλων τῶν φθῶν οὗς ἡ πείρα μοὶ εἶχεν ἐμπνεύσει, ὁ τῆς ἀστυνομίας ἦτον ὁ μεγαλύτερος, καὶ τὴν Τολώσιν δὲν εἶχον τὴν λησμονήσει. Ἐδῆσα ἐπομένως τὸν Κάπην εἰς σχοινίον, ὅπερ ἐφάνη ἰσχυρῶς θίξαν τὴν φιλαυτίαν του, τὴν συναίσθησιν κυνὸς πεπαιδευμένου καὶ καλῶς ἀνατετραμμένου. Ἐλαβον δ' εἰς χεῖράς μου τὸ ἄκρον τοῦ σχοινοῦ, καὶ οὕτως ἐπορεύθημεν πρὸς τὴν φυλακὴν τοῦ Κλιστῶ.

Ἐπάρουσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πράγματα θλιβερά, ὧν ἡ θέα διεγείρει ἐν ἡμῖν στοχασμοὺς πενθίμους. Μεταξὺ δ' αὐτῶν οὐδὲν γνωρίζω ἀσχημότερον καὶ μᾶλλον ἀπευκατεῖον τῆς θύρας φυλακῆς. Ἡ ὄψις τῆς παγόνει τὴν καρδίαν μᾶλλον ἢ ἡ τοῦ τάφου. Οἱ νεκροὶ οὗς καλύπτει ὁ λίθος δὲν αἰσθάνονται πλέον· ἀλλ' οἱ ἐν φυλακαῖς εἰσὶ ζῶντες ἐνταφιασμένοι.